

RÖDA KORSAREN SOM RESTE.

Harald Gustav Toreson Lindblom föddes 29/6 1921 i Vimmerby, Småland, där hans far Thore drev ett bokbinderi. Något, eller några, år senare flyttade familjen till Linköping men innan dess hade man hunnit med att bo en tid hos Haralds morfar och mormor i Ormaryd och där föddes, den 26/9 1924, systemen Inga-Britt. Morfadern, Gustaf Lindeborg, var skräddare i den lilla byn Ormaryd och han och hans hustru bodde i ett stort hus som hette Häggelund. Många av Haralds tidiga barndomsminnen härligt hör just från Ormaryd. Ett sådant barndomsminne som jag kommer ihåg att han berättade för mig vid ett besök i byn någon gång i slutet av 1960-talet handlar om just det djur, alltså ormen, som ingår i ortnamnet. Det var så att Harald en sommardag varit ute och cyklat och när han var på väg hem längs vägen som går från Norra Solberga ner till Ormaryd fick han se en pinne som låg på vägen. Som vilken pojke som helst i den åldern skulle ha gjort bestämde sig Harald för att köra över pinnen. Det var inte förrän alldeles för sent som han upptäckte att det inte var en pinne som låg där utan en orm. För sent att stanna eller vända undan. Ormen blev överkörd. Hade det stannat vid det hade med all säkerhet den här historien varit glömd idag. Men så är inte fallet. Ormen kom nämligen på något sätt in i ekrarna på cykelhjulet och fastnade där. Harald berättade att han blev livrädd. Han visste inte vad han skulle göra. Han vågade inte stanna av rädsla för att bli biten av ormen. Resultatet blev att han i en rasande fart cyklade hela vägen hem till morfar. Slängde sig av cykeln utanför grinden och rusade in det snabbaste han kunde för att undgå den, som han trodde det, livsfarliga ormen som nu var rasande för att den blivit överkörd och intrasslad i ett cykelhjul. När han väl kommit in och berättat vad som hänt gick morfar ut och konstaterade att det i framhjulets ekrar fanns rester av något som eventuellt kunde ha varit en ofarlig snok.

År 1929 flyttade man så till Helsingborg där fadern efter en tid startade ett bokbinderi med namnet Hälsingborgs Bokindustri. Familjens första adress i Helsingborg var Fältarpsvägen 5 och därifrån flyttade man så småningom till en annan lägenhet på Fältarpsvägen innan man slutligen hamnade på Himmelriksgränden 6A, samma gata, i centrala Helsingborg, där fadern, i nummer 4A, drev sitt bokbinderi.

Harald fick sin grundskoleutbildning på Gustav Adolfsskolan för att sedan fortsätta på Gossläroverket, det som idag heter Nicolaiskolan. En besvärlig astma gjorde dock att han inte kunde slutföra studierna och istället började han arbeta i faderns bokbinderi vilket han senare övertog och drev fram till sin död. På bilder från den här tiden kan man se att Harald var märkt av sin sjukdom och i den dagbok som hans mor förde mellan åren 1932 -1934 kan man på flera ställen läsa att Harald var sjuk och på grund av det var tvungen att stanna hemma från skolan.

Den sista anteckningen som Nanny gjorde i sin dagbok är från söndagen den 13/5 1934 och då skrev hon följande: *"Det skulle vara min födelsedag i dag men i sanning ingen fest. Harald ligger så sjuk i astma igen. Stackars liten ingen mer än jag ser hur han lider. Jag har gjort allt."*

År 1937 blev Harald medlem av Röda korset i Helsingborg och med tiden kom han även att tillhöra föreningens styrelse och 1943 var han med och bildade Ungdomens Röda Kors, URK, i Helsingborg. Vid sin död var han chefsinstruktör och utbildningsledare i kåren samt instruktör i civilförsvaret. Under andra världskriget var Harald mycket aktiv inom flyktingarbetet och han erhöll ett flertal utmärkelser för sitt arbete på det området. Hans arbete med flyktingfrågor gjorde att han, efter andra världskrigets slut, på uppdrag av Röda Korset och IM, Inomeuropeisk Mission, företog en rad resor i Europa. För den sist nämnda organisationens räkning arbetade han bl.a. med att sätta upp, och underhålla, flyktingläger i Tyskland och han var även föreståndare för den kläddepå som IM 1947 öppnade i Helsingborg. När det sjutton år senare var dags att stänga kläddepån berättade Harald i en intervju för tidningen Helsingborgs Dagblad om sina resor i Tyskland för IM:s räkning.

– Jag minns när vi for ner med de svenska trähusen till Hannover, som skulle bli Schwedenheim och byggas mitt i staden, berättar han. Det var farligt att fara med utländska vagnar genom Tyskland då. Nöden var så stor, att vakt måste hållas dag och natt, även om man inte förde mat med sig. Vi reste med trähus, med kläder, med livsmedel, men bara en gång var vi i verklig fara. Det var då 4000 uthungrade polska soldater, som tillhörde den allierade armén trängde in på stationen där våra vagnar stod i Cloppenburg. Hade inte amerikanska armén ryckt till vår hjälp hade vi och vagnarna lynchats. Julen 1947 firade jag i Hannover. Jag glömmer det aldrig, det var julfest varenda dag. Schwedenheim var färdigt, hade just blivit invigt av Folke Bernadotte och IM bjöd in mödrar och barn från de ohälsosamma bunkerbostäderna där ingen luftväxling fanns och fullt med barn, som inte hade varma kläder och därför inte kunde komma ut i friska luften.ⁱ

Lite längre ner i samma artikel berättar Harald om första gången han kom till Cloppenburg, centrum i ett område dit hundratusentals flyktingar från Schlesien, Polen och Östtyskland kom efter kriget. Med sig hade han ett tågsätt vagnar fyllda av kläder och livsmedel.

– Det var mitt i natten och jag visste inte vart jag skulle gå, men tänkte, att jag tar mig väl in till stan på något sätt. Så började jag gå från stationen i mörkret, då jag plötsligt fick se en liten dam med en oljelampa svängande i handen komma emot mig. Det var en av IM:s tyska medarbetare, en flykting, som lärt till kateket (en slags diakonissa) en outtröttlig underbar människa. Vi kallade henne "Stubban". Nu är hon i Östtyskland, där hon ser som sin uppgift att undervisa privat i den kristna tron. Lika outtröttlig fastän hon är gammal.ⁱⁱ

Men det var inte bara efterkrigsflyktingar i Tyskland som fick ta emot hjälp från Helsingborg, hjälp som administrerats av Harald. Även Frankrike, Italien och Grekland fick del av gåvorna från Röda Korset och IM. Som ett bevis på uppskattning för det här arbetet fick Harald 1965 motta Franska Röda Korsets förtjänstkors i silver och Italienska Röda Korsets högsta utmärkelse, guldmedalj av första klassen. Grekiska Röda Korset visade sin uppskattning genom att via sin president, förre statsministern i Grekland, Georgacopoulos översända pärmar innehållande utsökta handtryck i färg, bilder från Mycene, samt en replik av den berömda vinbägare i guld som påträffats i byn Vafion nära Sparta. Även länder utanför Europa fick del av den här hjälpverksamheten. Den 28/6 1960 kunde man till exempel läsa i Helsingborgs Dagblad att det från IM:s depå i Helsingborg utskeppats en hjälpsändning på inte mindre än 55 ton kläder till Beirut. I sin egenskap av föreståndare för depån intervjuades Harald i tidningen.

– Då FN hörde sig för om vi ville skicka kläder till de arabiska flyktingarna, hade vi just ett stort lager, som måste ut. Behoven är ju stora överallt och på våra stationer i Tyskland och Österrike fanns det lager så att det räckte. Gåvorna kommer att mottas av FN:s observatörer i Beirut och sedan skickas ut till flyktinglägren.ⁱⁱⁱ

Lusten att resa gjorde att Harald, efter det att flyktingsituationen i Europa förändrats så att det inte längre förelåg samma stora behov av hjälp och frivilliga insatser, vid sidan om arbetet med bokbinderiet, arbetade som reseledare för Pressresor. Det var främst frågan om resor till Tyskland men även andra länder, som t.ex. Holland, Belgien och Frankrike fick besök av Harald och hans resegrupper. Den 24/3 1950 förlovade sig Harald, i Göteborg, med Gunvor Otterström från Helsingborg och den 9/12 samma år gifte dom sig i Svenska Kyrkan i Köpenhamn. Efter bröllopet avnjöt brudparet och deras gäster en bröllopsmiddag på Hotell Kung Karl i Köpenhamn. De nygifta flyttade in i en lägenhet på Fågelsångsgatan 23 i Helsingborg och medan dom bodde där föddes, den 23/9 1953, sonen Stefan och två år senare, den 8/12 1955, sonen Thomas. Som nämnts ovan övertog Harald faderns bokbinderi och kartongfabrik efter dennes död 1955. Bokbinderiet drev Harald vidare fram till dess att han själv dog men den del av rörelsen som utgjordes av kartongfabriken sålde han 1959. Något som inte var populärt hos hans faster, Ingrid Werner, som arbetade där. På ett vykort daterat 20/11 1959 skriver hon till sin svägerska Lisa Lindblom i Nässjö, ”*Harald har sålt Kartongfabriken så jag jobbar i Bokbinderiet (fy)*”. Men Harald sålde inte bara, han köpte också. Det var under den här tiden som Harald och hans hustru skaffade sig det sommarhus vid Skäldervikens strand, närmare bestämt i Utvälinge som under barnens uppväxt vara till så mycket glädje för familjen. Familjen blev kvar på Fågelsångsgatan fram till 1961 då man flyttade till Drottninggatan 30-36. Året efter att man flyttat dit utökades familjen med en dotter. Hon föddes den 23/5 1962 och döptes till Jannike Marianne Elise.

Harald fick bo kvar på Drottninggatan i tio år, fram till sin död. Han dog den 28/7 1971, nästan exakt en månad efter sin 50-års dag, efter en tids sjukdom för vilken han vårdades på Helsingborgs lasarett. Femtioårsdagen fick han dock fira med familjen hemma på Drottninggatan. Både på femtioårsdagen och senare vid begravningen utgjorde det stora antal personer, och organisationer, som kom för att hylla honom ett bevis på det engagemang och arbete som Harald Lindblom under sitt liv lagt ner inom Röda Korset och andra liknande organisationer.

ⁱ Helsingborgs Dagblad, 1964.

ⁱⁱ Helsingborgs Dagblad, 1964.

ⁱⁱⁱ Helsingborgs Dagblad, 1960-06-28